

عنوان مقاله:

وصف ناپذیری جمال در غزلیات شمس

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 14، شماره 56 (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 25

نویسندگان:

ناصر کاظم خانلو - استادیار دانشگاه پیام نور.

فرهاد عیسایی - استادیار - دانشکده فنی مهندسی میانه، ایران

خلاصه مقاله:

مقاله حاضر، با هدف تبیین توصیف ناپذیری جمال از منظر غزلیات شمس تهیه و تنظیم شده است. بر این مبنا ضمن رجوع به مطالعات استتیک و بهره مندی از نظریات فلاسفه قدیم، متفکران و محققان علم الجمال، درباره جمال و زیبایی، با نگاهی گذرا به منشا و درک زیبایی، به زیبایی شناسی مولانا پرداخته و در آن از تجاذب زیبایی، زیباشناسی معنوی، بی مانندی زیبایی مطلق، شناخت ناپذیری زیبایی مطلق انسان و زیبایی، زیبایی سخن و بیان، سخن گفته ایم. در نهایت وصف ناپذیری جمال و انعکاس زیبایی مطلق، در زیبایی های محسوسات را در تصویرهای شاعرانه دیوان کبیر پی گرفته ایم. سرانجام به این نکته دست یافته ایم که اولاً مولانا، در کنار فلاسفه و محققان از زیبایی در چارچوب حکمت ذوقی سخن گفته و ثانیاً باور ندارد که انسان بتواند زیبایی را، آن چنان که هست وصف نماید او این ناتوانی را به دلیل مطلق بودن زیبایی از سویی و از دیگر سوی به دلیل در اختیار نداشتن ابزار مناسب برای شناخت زیبایی می داند.

کلمات کلیدی:

مولوی، جمال، زیبایی مطلق، حیرت در برابر زیبایی، وصف ناپذیری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1311486>

